

henfigtsmæssigt og beqvemt, var istand til at afgjøre Betalingen ved Obligationer uden rede Penge, saa at den rede Udgift, om hvilken der paa Finantsloven blev Spørgsmaal, atter kun var en Renteudgift. Deri ligger fra et finantsfielt Synspunkt en væsentlig Forskjel mellem vore tidligere Jernbaneforetagender og det seneste Jernbanelovforslag, som hos forskjellige ærede Medlemmer og ogsaa hos mig har vakt Betænkelse. Den største Betænkelse har for mit Bedkommende ikke ligget i Hensynet til Renteudgiften, skjøndt ogsaa jeg maatte ansee det for et alvorligt Spørgsmaal, om det ikke, efter at et saa stort Arbejde som det i Loven af 10de Marts 1861 fastsatte, var blevet gennemført, vilde have været i sin Orden at indrette sine fremtidige Planer til nye Jernbaner saaledes, at der bragtes bestemte Forhold tilve mellem den stigende Indtægt af de fulde Jernbaner og den stigende Udgift til nye Baner. Men den største Betænkelse har, som bemærket — det kan jeg sige ikke blot for mig selv men ogsaa for flere — ligget deri, at der nu blev Spørgsmaal om Capitalernes Tilvebringelse paa en Maade, som kunde have uheldige Følger for den almindelige finantsielle Tilstand. Det er derfor, at vi saa ofte ere komne tilbage til Forholdet mellem de Activer, som, da vi ikke længere have rede Penge i Kassebeholdningen i saa stort et Maal, som udfordres til at dække Jernbanemillionerne, maae sælges for at bringe Penge tilveie, og Værdien af de Jernbaner, som bygges for de Penge, der faaes for de solgte Activer. Det er jo en Kjendsgjerning, at man ikke tilfulde har benyttet den store Fordeel, som Loven af 10de Marts 1861 i den af mig her omtalte Retning medførte. Jeg indlader mig i dette Dieblisk slet ikke paa en finantsfiel Burdering af Rigtigheden af de Forholdsregler, som ere blevne trufne af forskjellige Ministre, og ifølge hvilke der uden Nødvendighed er blevet udbetalt Millioner af rede Penge til Entreprenuerne, medens man kunde have givet dem 4 pCt. — ikke kongerigstindlandsske, men — Sterlingobligationer istedet. Jeg fremhæver kun, at der er blevet anvendt Millioner i rede Penge til Betaling af Entreprenuerne. Jeg tillod mig ved Jern-

banefagens Behandling i forrige Samling i Genhold til de velvillige Dplysninger, som den høitærede Finantsminister havde givet mig, at anføre Summerne — jeg kan ikke nu supplere dem for det forløbne Aar, da jeg ikke har tænkt paa at bede Finantsministeren om Dplysninger derom, men det vil erindres, at det var meget store Summer. Der er altsaa, som sagt, ikke blevet draget den fulde Nytte af den omtalte Bestemmelse i Loven af 10de Marts 1861, men der er givet Millioner af rede Penge ud, og som Følge deraf er der ogsaa solgt mange Millioner af 4 pCts. danske Obligationer. Og saaledes er man bleven ved. Man henviser Finantsministeren ikke til en rig Kassebeholdning, men man beslutter Millioners Udgifter til Jernbaneanlæg, og henviser Finantsministeren til Salg af Activer, for gennem disse Activers Salg at reise de rede Penge, der nu maae betales Entreprenuerne. Dette forekom Mange af os misligt. Og Spørgsmaalet er nu, om det ikke allerede har vist sig for den høitærede Finantsminister, at det ikke er heldigt, naar der udstedes saa store Anvisninger paa Finantsministeren, der skulle honoreres ved Hjælp af Udbyttet af solgte Obligationer. Dette er den egentlige Conclusion af de Bemærkninger, som jeg idag atter er kommen tilbage til, idet jeg paany fremhæver, at, naar der ikke gaaer en lille Smule Traad igjennem de forskjellige Aars Behandlinger, da opløse de sig jo i aldeles løse og fra hverandre faldende Strø-Bemærkninger. Mit Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister er altsaa dette: Har han Betænkelse ved offentlig at udtale sig om de mislige Erfaringer, som han allerede har gjort i denne Henseende? Seg har Grund til at antage, at det ingenlunde har været nogen behagelig Tilstand, hvori Finantsministeren har befundet sig ligeoverfor de store Opfordringer, som der i Genhold til Finantsloven for det snart forløbne Aar have været stillede til ham om at skaffe Penge tilveie igjennem Salg af Activer. Derfor den ærede Minister ikke for Dieblisset snuffer at gaae ind derpaa, skal jeg heller ikke gjøre det nærmere; jeg troer imidlertid, at det er særdeles nyttigt overfor Behandlingen af Forslagene til de aarlige Finantslove, at der i saa Henseende lidt